

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ημερολόγιον της Μίνας Άρκερ

Σεπτεμβρίου 22. — Είμαι τρομερά δυστυχισμένη. Ο Ίωνάθαν έπαιθεν έξαφνα νέαν νευρικήν κρίσιν. Βρίσκεται στο κρεβάτι με πυρετό, παραληρεί και άναφέρει τρομακτικά πράγματα. Του ήρθαν πάλιν στο νου οι τρομεραί περιπέτειαι του ταξιδιού του. Άναφέρει πράγματα που προκαλούν φρίκην και άναρχίαν. Φαίνεται πως ένιδύευσεν αυτή ή ζωή του όταν εύρισκετο πλησίον του κόμητος, του όποίου τό όνομα άναφέρει με τρόμον. Άν όλα αυτά είνε αληθινα άναμφίβολος ό διάβολος εύρίσκει άκόμη επί της γής!

Η άφορμή ή όποία έπροκάλεσε νέαν νευρικήν κρίσιν στον Ίωνάθαν είνε παραδόξω. Πάντως δέν είνε άσχετη με τής περιπέτειας του ταξιδιού του και αίτία του κακού, είνε πάλιν έκείνος ό κατηγορημένος κόμης.

Ίδου πώς συνέβησαν τά πράγματα :

Είχαμε βγή περί τω κι έπιστρέψαμε. Ο Ίωνάθαν έρώτησεν έξαφνα, άν θα μ'εύχαριστούσε μια βόλτα με τη βάρκα στον Τάμεσι.

Έδωχθηκι κι' έάμαμε πράγματι τών περιπτών αυτών με τη βάρκα. Δέν είνε άλλο κόσμος γύρω και ή λεμφοδρομία μας ύπήρξε μελαγχολική. Έβγήκαμε τότε να περπατήσουμε στο Πικάντιλλυ. Έξωθεν άκριβώς του Γουλιάνου αισθάνθηκα τό χέρι του Ίωνάθαν να τρέμη. Μ' έσφιξε άπότομα με πολύ δύναμι που μ'έκαμε να πονέσω και τόν άκουσα να ψιθυρίζει :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! Είνε αυτό ; ! Αυτό ; !
Γύρωσά άνησυχία και τόν κύτταξα. Ο δυστυχισμένος που Ίωνάθαν !... Ήταν χλωμός, σάν τό θειάφι και τά μάτια του είναν πεταχτεί έξω !...

Πρόσεξα τότε και είδα όσι παρακολουθούσε με τό βλέμμα ένα ψηλόν, ισχνόν, άνθρωπο, με γουπή μύτη, μαύρα μεγάλα μουστάκια και σουβλερό γένη.

Ο άνθρωπος, αυτός ήταν άλλόκοτος και δέν ξέρω γιατί, μόλις τόν αντίκριξες σου έφ'ερε φόβος. Προχωρούσε άντίκρουσά μας μόνος και μόρρεσα να τόν περιεργασθώ καλά.

Η όψη του ήταν άδρά και σκληρά και άκόλαστος, τα χέλια του κόκκινα σάν τό σίμα, τα δόντια του έξείχαν έξω αυτών και ήσαν κατάλευκα και αιχμηρά ως θηρίου.

Ο Ίωνάθαν είνε σταθή και τόν κύταζιν έμβρόνητο. Είνε παγώσει όλόκληρος, είνε λησιμονηθή και μόνον διαν τόν ρώτησε τί του συμβαίνει μου άπήνησε.

— Δέν τόν είδες, Μίνα ; ήταν αυτό ; !

— Ποιός, άγίτημένε μου, δέν τόν γνώριζω ;

— Αυτό ; ! Αυτό ; !

Και ένψ μιλούσε, τό σαγόνι του έτρεμε σάν να είνε ρίγος ; και ήταν πολύ-πολύ χλωμός και ταρμαμένος. Άν δέν ήμουν κοντά του και άν δέν τόν κρατούσα θάπεφε κάτω λιπόθυμος.

Ο παράδοξος, άνθρωπος, που τόσο είνε τρομάζει τόν Ίωνάθαν προχωρούσεν έν ψ μετá τó με βήμα γοργό. Φώναζε έπειτα ένός άμαξά, μπήκε στο άμάξι και άπεμακρύνθη.

Ο Ίωνάθαν δέν είνε συνέθη άκόμη. Ταρμαμένος σε μεγάλο βαθμό έξηκολούθησε να μιλά μόνος του.

— Θεέ μου ! Μήπως μ' έβλεπασαν τά μάτια μου ; Ήταν ό ίδιος ; ό κόμης. Άλλά πώς έγινε τόσο νέος ; Πώς ξανάειωσε έτσι ; Θεέ μου, Θεέ μου και να ήξευρα τί συμβαίνει, να ήξευρα πώς ήταν αυτός. Τότε.....

Δέν τόν ρώτησα τίποτε άλλο για νά μή του αύθήσω τήν ταραχή του και για ν' άποσυχολήθω τό πνεύμα του μ' άλλα πράγματα.

Έβραδίσαμε τώρα ήσυχά και όταν έφθάσαμε στο Πράσινο Άλσος, έαθήσαμε λίγο να ξεκουρασθούμε.

Ήταν ένα ήσυχο φθινοπωρινό δειλί. Γύρω άπλώνονταν ήσυχία και γαλήνη. Ο ήλιος είνε δύσει και τά πουλιά πουρπούλιζαν γλυκά πίνω στα δένδρα.

Ο Ίωνάθαν έμενε σιωπηλός και βυθισμένος σε σκέψεις. Έπειτα έγυρε τό κεφάλι του στον όμο μου και τόν έπηρεεν ό ύπνος. Δέν τόν άνησύχησα καθόλου, γιατί ήταν άκόμη άδύνατος και τό συνάπνημα έκείνο με τόν άγωνιστο διαβήτη τόν είνε συγκλονίζει.

Μετά 20 λεπτά ξύπνησε και μου έλεπε γελαστός :

— Κοιμήθηκα, άγάπη μου ; Είμαι πολύ άγροίκος και θα με συγχωρήσης. Δέν είνε έτσι ; Εμπρός, άς σηκωθούμε και ά, πάμε να πάρουμε κάπου ένα φλυζάνι τσάι.

Φαίνεται πώς είνε λησιμονησε έντελώ ; τήν συνάντησιν με τόν άλλόκοτον έκείνον διαβήτη. Άδώς οι άφηρημάδες του έρχονται τακτικά, άφ' ότου άρρώσθησε στο ταξίδι του και μ'άνησυχον τρομερά. Θα έχει πάθει ίσως καμμία βλάβη έγκεφαλική. Θεέ μου ! τί να του συνέβη άραγε σ' αυτό τό ταξίδι ώστε να τόν έχει συναράξει τόσο ;

Έτελείωσε πρέπει να μάθω. Πρέπει να διαβάσω τό ημερολόγιόν του. Έκεί θα ύπάρχει τό μυστήριον και θα τό μάθω ! Πρέπει να γίνω αύτο πρός χάριν του, χάριν τής εύτυχίας καίτων δύο μας.

Βραδυτέρον. — Έγυρίσαμε μελαγχολικά στο σπίτι. Ο Ίωνάθαν ξαναθυήθηκεν ως φαίνεται. Είνε και πάλιν ταρμαμένος και άνησυχος. Φοβόμοι πολύ για τήν ύγεία του. Άχ ! γιατί να μή ξη ό κ. Χάκινς ; Σε ποιόν να πώ τόν πόνο μου ; Πρό όλίγων λεπτών έλαβα ένα τηλεγράφημα που μου αύξησε τή λύπη και τήν άπελπισία μου, που μ'έκαμε άνω κάτω, μου άγισε τήν καρδιά.

Μου τηλεγραφέει κάποιος καθηγητής ; Βάν Έλσιγγ και με είδοποιεί ότι ή κ. Οσόντερνα δπως και ή πολυαγαπημένη μου Λουκία απέθαναν, ή μία κατόπιν τής άλλης, μέσα σ' όλίγες ήμέρες !

Θεέ μου έπουράνιε, είνε δυνατόν ! Νομίζω πως θα μου φύγη τό μυαλό. Τόσα δυστηχήματα τόσες συμφορές ! Και ό Ίωνάθαν μου σε κακή κατάσταση. Παναγία μου, μητέρα τών άγγέλων, Κυρία του ουρανού, δός μου δύναμι, γιατί δέν άντέχω πλέον !...
Ημερολόγιον του δουκτορος Σούαρδ

Σεπτεμβρίου 22. — Όλα έτελείωσαν ! Η Λουκία άναπαύεται πλησίον τής μητρός της εις τό οικογενειακόν τών νενοτάφιον. Ο Άρθούρος έφυγεν για τό Ρίγγ όπως κανονίσθη διάφορες ύποθέσεις, μετά τόν θάνατον του πατρός του, παρέλαβε δε μαζί του για συντροφιά τόν φίλον μας Κουίνου Μόρρις. Ο Βάν Έλσιγγ άναχωρεί έπίσης για τό Άμστερδάμο. Μου έλεπε πως θα ξαναγύρση αύριο. Πηγαίνει μόνο να προετοιμάση κάτι που χρειάζεται. Τί προετοιμασίας κάμνει, άγνώσ έντελώς. Φαίνεται έντούτοις ότι κατέχει από βίαν και άνησυχία, σάν κάτι τό έξαιρετικώς τρομερόν να έπίκειται.

Παρ όλα ταύτα νομίζω πως τά πάντα έτελείωσαν. Η Λουκία τήν όποίαν όλοι αγαπούσαμε και ή όποία μās συνέδεεν όλους, δέν ύπάρχει πλέον στη ζωή. Κοιμάται τόν αιώνιον ύπνον της εις τόν άρχοντικόν οικογενειακόν της τάφον, εις ένα έρημικό και ήσυχο νεκροταφείο έξωθεν του Λονδίνου, παρα όν λόφον Άμστεδ, όπου άπλούται διαρκώς νεκρική γολήνη....

Ο Θεός γνωρίζει άν θα ξαναγράφω πειά τίποτε σ' αύτο τό ημερολόγιον. Όλα έτελείωσαν ! Όλα !...

Μόνον ό Ρένφιλδ θα με άνησυχή πλέον. Και όπως μου έγραφε χθές ό έπιμελητής του φρενοκομείου, ό άτυχής αυτός παράφρων, έξηκολουθεί να κατέχει υπό μανίας. Παραληρεί μεγαλοφώνως και άπειλεί να φονεύση τούς πάντας ! Μία παράδοξος και βδελύρα διάθεσις τόν κατέλαβε. Ζητεί να πη αίμα ! Πόσα μυστήρια ύπάρχουν εις τόν μάταιον αυτόν κόσμον.

Ζητούσε να πη αίμα !

Εϊκόσις γραφεΐδα εις τό φύλλον της 2ης Σεπτεμβρίου, της έφημερίδος του Ουέστμινστερ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΑΜΣΤΕΑ

«Μεγάλη έξαψις, συνάμα δε και τρόμος; άπερίγραπτος έχει καταλάβει και' αυτás τούς εις τά πέριξ του Άμστεδ κατοικούντας. Άπό άρχεταις ήμερών συμβαίνουν εις τήν περιφέρειαν αυτήν άλλόκοτα και άνεξήγητα γεγονότα.

Τά γεγονότα ταύτα είνε παράδοξα και μυστηριώδη, προκαλούν δε μεταξύ τών κατοίκων τόν τρόμον και τήν φρίκην.

Διά τήν άκρίβειαν τά πράγματα έχουν ως εξής : Άπό δύο ή τριών ήμερών έξηφανίσθησαν κατά τρόπον μυστηριώδη, από τό Άμστεδ, μικρά, άνήλικα παιδιά, χωρίς να φανούσ πλέον πουθενά. Οι γονείς των...αι ή Άστυνομία έρεύνησαν παντού, αλλά δυστυχώς πουθενά δέν τά έβανεύρον.

Έπίσης τás τελευταίας αυτός ήμέρας πλην τών εξαφανισθέντων μικρών και άλλοι συνιμητικοί των άρροπήσαν να έπιστρέψουν τήν νύκτα σάτι των, όταν δε έπέστρεψαν τέλος, έφαινοντο ως να διετιούσεν έν μυστηριώδη γοητεία.

Όσο μάλιστα μικροί έλειψαν όλην τήν νύκτα και τό πρωί τούς εύρήκαν στο πλησίον δάσος, βυθισμένους εις λήθαργον.

Δυστυχώς ή ηλικία τών μικρών αυτών είνε τοιαύτη, ώστε να μή δύναται κανείς να μάθη από τούς ίδίους πολλά πράγματα. Βεβαιώνουν μόνον όλοι αύτοι οι μικροί, ότι τά τελευταία βράδια ένώ έπαιζαν τούς έπλησίασε μία νεαρά λευκοφορεμένη κυρία, ή όποία

τούς έπηρε στην άγκαλιά της και τούς μετέφερε στα βαθύτερα μέρη του δάσου.

Νά πιστέψη κανείς τὰ λόγια αυτά των μικρών; Λέγουν άραγε αλήθειαν: Και έν τοιαύτη περιπτώσει ποία εινε ή μυστηριώδης αυτή κυρία με τὰ άσπρα:

ΝΕΩΤΑΤΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

(Από την «Εφημερίδα του Ουσαμίνστερ»)

Την στιγμήν αυτήν μάς πληροφοροῦν από τὸ "Αμιστεδ ότι, ένα των εξαφανισθέντων προχθές, παιδιών ευρέθη εις τὸ δάσος; κοιμώμενον και έν τελεία εξαντλήσει. Τὸ επανευρεθέν παιδίον εφευεν εις τὸν λαϊμόν δύο περιεργα κεντήματα, ὡς νὰ τὸν ἐτρόφησε κανείς με βελόνην. Παρόμοια κεντήματα παρατηρήθησαν και εις τὸν λαϊμόν των πλείστον των παιδιῶν του "Αμιστεδ, πού εἶδαν τὴν κυρίαν με τὰ άσπρα. Τὰ κεντήματα αυτά του λαϊμοῦ δὲν φαίνονται σοβαρά, εἶνε έν τούτοις ἰσποκτα.

Ἡ αστυνομία τῆς περιφερείας αὐτῆς άγρυπνεῖ πρὸς σύλληψιν τῆς παραδόξου λευκοφορεμένης κυρίας.

Ἀπό τὴν «Εφημερίδα του Ουεστμίνστερ»

(Τηλεγραμμικῶς)

Αὐτὴν τὴν στιγμήν ανευρέθη εντό; πυκνῆ; λόγιη; του Σούτερ Χιλ, παρὰ τὸν Λόγγον του "Αμιστεδ και άλλο παιδίον, το ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει ὄλην τὴν νύκτα εις τὸ σπίτι του. Και τὸ παιδίον αὐτὸ έφερε παράδοξον σχίσμα εις τὸν λαϊμόν. Ἡ κατάσταση εις τὴν ὁποίαν ευρέθη ἦτο ἀξιοθρήνητος. Ἐκ τῆς εξαντλήσεως; δὲν ἠμπορούσε νὰ περιπιτήση και εἶχε ὄψιν νεκροῦ, ὡς νὰ εἶχασε ὄλο τὸ αίμα του.

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις πού του ἀποτείνουν ὁ άτυχῆ; μικρός, ἀπαντᾷ στεροχτύπως:

—Μ' έπηρε μαζί της; της ἡ λευκοφορεμένη κυρία! Οἱ κάτοικοι του "Αμιστεδ διατελοῦν έν ἐξεγέρσει.

"Ημερολόγιον τῆς Μίνας "Αρκερ

Σεπτεμβρίου 23. — Ο Ἰωνάθαν μου έπέρασε φρικτὴ νύχια. Παραληρούσε και εἶχεν ἐρίβιας. Ἐφώνησε διαρκῶς τὴν ἴδια φράσι:

— Εἶνε αὐτός! Νάτος; Ἰ Τὸν βλέπω! Εὐτυχῶς περὶ τὰ ἐξημερώματα ἠσύχασε και τὸ πρῶτὸ ἐσηκώθηκε εὐδιάθετος και άκμαίος. Εἶχε, φαίνεται, λησμονήσῃ τὰ πάντα.

Μου εἶπε πῶς εἶχε ἐργασίαν στὸ Λονδίον και ὅτι τὸ μεσημέρι θά φάγη ἔξω. Τὸν συνάδευσα ὡς τὴν ἐξοθύρα και τὸν ἀπεχαιρέτησα μ' ἕνα φιλί.

Σεπτεμβρίου 24.—Θεέ μου, βρῖσκουμαι άραγε στα λογικά μου; Τί φρικτὴ ἡμέρα επέρασα χθές! Μόλις ἐφυγεν ὁ Ἰωνάθαν μου κλεισθηκα στὸ δωμάτιό μου κι' ἐδιάβασα τὸ ἡμερολόγιο του ταξειδίου του. Δὲν ξερω αν εἶμαι ξυπνητὴ ἢ αν κοιμάμαι, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω αν ὄλα αυτά τὰ τρομακτικὰ πράγματα συνέβησαν πρόγματι. Κινδυνεύω νὰ παραφρονήσω! Κάθε γραμμά πού ἐδιάβαζα μου έφερεν ἀνατριχίλες. Συνέβησαν ὄλα αὐτὰ ταχα; Μήπως; τὰ έγραψε ὅταν εἶχε τὸν ἐγκεφαλικὸ πυρετό; Παντοδύναμε Θεέ, τι νὰ πιστέψω; ...

Τί ἦτο αὐτός; ὁ κόμης Δράκουλα; γιὰ τὸν ὁποῖον μιλεῖ; Ἄνθρωπος; ἢ ὁ ἴδιος ὁ Διαβολός;

Πτωχέ μου Ἰωνάθαν, τί φρικτὰ μαρτύρια ὑπέφερες!... Ἄν ὁ κόμης αὐτός ἦρθε στὸ Λονδίον ὄπως; ἐσκόπευε; Ἄν βρῖσκεται πλέον ἐδῶ, πλησίον μας; Ἄν ἦταν αὐτός πού εἶδε χθές στὸ δρόμο; Ἐν τοιαύτη περιπτώσει εἶχω μία ὑποχρέωσι. Πρέπει νὰ ἐνεργήσω πρὸς ἐξόντωσιν αὐτοῦ τού τέρατος. Πῶς; ὄπως; Ποῖος; θά με βοηθήσῃ; Πρὸς ποῖον γ' ἀπευθυνθῶ;

Δὲν τολμῶ και νὰ ρωτήσω τὸν Ἰωνάθαν νὰ μου ἐξηγήσῃ σαφῶς τί συμβαίνει. Ἄν του ὑπεθυμίσω τὰ πράγματα αὐτά, θα τὸν καταλάβῃ ἐκ νέου ἡ κρίσις, του...

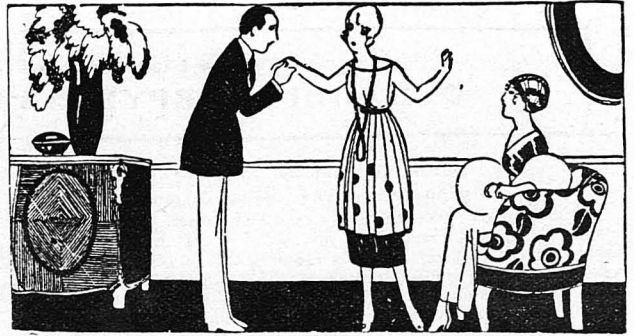
Θεέ μου, φάτισέ με και βοήθησέ με! **Ἐπίστολι τῶν Βάν "Ελδίνγγ πρὸς τὴν Μίναν "Αρκερ.**

(Ἐμπιστευτικῆ)

Κυρία,

Πρὸ ἡμερῶν σᾶς ἐτηλεγράφησα περὶ του θανάτου τῆς κυρίας Ουέστενρα και τῆς άτυχῆς; φίλης σας Λουκίας. Ὑπῆρξτε στενη φίλη τῆς δυστυχισμένης Λουκίας και τὸ γεγονός αὐτὸ πού δίνει τὸ θάρος; νὰ σᾶς ζητήσω νὰ με βοηθήσετε εις ἕνα ἱερὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον εἶχω ἀναλάβει.

Ἀπὸ τὸν μνηστῆρα τῆς Λουκίας, τὸν κ. Ἀρθούρον, έπηρε μετὰ τὸν θάνατόν της εἶχῃ ἀδεία νὰ διαβάσω τὰς ἐπιστολάς της και τὰς σημειώσεις της. Τὰ ἐδιάβασα ὄλα αὐτὰ και εἶδα ὅτι παρακολούθησα ἀρχικῶς τὴν ἀσθένειάν της. Ἐπίσης εις μίαν σας ἐπιστολήν ἐδιάβασα ὅτι και ὁ σύζυγός σας κ. Ἄρκερ ὑπέφερε πολὺ σ' ἕνα του ταξειδίου και ὅτι ὑποφέρει ἀκόμη ἀπὸ παραδόξου; νευρικᾶς κρίσεις. (Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΦΑΖΕΤΕ

"Ακούσατε ποτέ βροχή από μυρμήγκια. Ε! λοιπόν, μάθετέ το. Πρὸ τριακονταετίας ἀληθῆς βροχῆ μυρμηγκιῶν κατέπεσε γαυδαία στὸ Νανού τῆς Γαλλίας ἐπὶ μία ὀλόκληρη ὥρα. Ἡ βροχῆ αὐτὴ ἀπεδοῦ εἰς ἀτμοσφαιρικά ρεύματα, τὰ ὁποῖα, άγνωστον πόθεν προερχόμενα, παρέσυραν, μετέφεραν και ἐφοῖξαν στὸ Νανού τὰ μυρμηγκία. Ἄλλη περιεργὴ βροχῆ έπεσε τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴ στὸ Φονταινεμπλώ, τῆς ὁποίας οἱ σταγόνες περιεβαλλόντο ἀπὸ μια λεπτεπίλετη κίτρινη σκόνη, πού ἀνάδινε βαρεῖά μυρωδιά. Ἡ σκόνη αὐτὴ ἐξετασθεῖσα ευρέθη ὅτι ἦτο ἡ γύμ; των πεύκων του δάσου; του Φονταινεμπλώ, τὴν ὁποίαν παρέσυρε ὁ άνεμος. Στὴν μεσημβρινὴ Ἴταλία και στὴ Σικελία πάλι βρέχει συχνὰ ἄμιον προερχομένην ἐκ τῆς Σαχάρας.

Ἐπίσης στὴν Ἰσπανία πρὸ δεκαετίας έπεσε βροχῆ βατράχων. παρασυρθέντων ἀπὸ τὸν Τάγον ὑπὸ σφοδρᾶς καταιγίδος. Γνωστὴν εἶνε και ἡ βροχῆ τῆς σποδοῦ ἡ ὁποία ἐπακολουθεῖ των ἐκρηξῶν των ἠφαιστείων και πῖπτει σὲ πολὺ ἀπομακρυσμένα ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς ἐκρήξεως μέρη. Κατὰ μίαν ἐκρηξῆν του Βεζουβίου, ἡ σποδὸς έπεσε στὴν Κωνσταντινούπολιν και κατέστρεψε ὄλην τὴν βλάστηση.

"Οταν άρχίσουν νὰ φαίνονται στὰ μαλλιά σας άσπρες τρίχες, αν δὲ θέλετε νὰ πολλαπλασιασθοῦν βράστε ἐπὶ μιά ὥρα μέσα σὲ τσάι λίγα κάρφι, κατόπι βρέχετε ἕνα σφουγγάρι μ' αὐτὸ τὸ ἔγχυμα και ἀφοῦ κρυώσῃ πλυντε μ' αὐτὸ τὰ μαλλιά σας και τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς. Ἡ βαφὴ αὐτὴ γιὰ νὰ εἶχῃ ἀποτελέσματα χρειάζεται ἐπιμονὴ κ' ὑπομονή.

Σὲ μίαν κομῶπολη τῆς ἀνω Ἴταλίας ἕνα κοριτσάκι, καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖον, ταμιπήθηκε ἀπὸ μίαν μύγα. Τὸ ταμίπημα αὐτὸ, ἐπικολούθησε πρῆξιμο, πόνοι τρομεροί, φλόγωσι; και κατόπι θάνατος. Φαίνεται ὅτι ἡ μύγα εἶχε ταμιπήσει προηγουμένως κανένα πτώμα.

Ἄνασκαφαί γεγόμενα ἐσχάτως στὸ Αἰκατερινουπόλ; τῆς Ρωσίας έφεραν εις φῶς τὰ ἔξῃ: Μέσα σ' ἕνα τάφο εις βάθος τεσσάρων μέτρων ευρέθησαν δύο σκελετοὶ ἀνθρώπων ἀποκεφαλισμένων, των ὁποῖων τὰ κεφάλια εἶχαν ἀντικατασταθῆ με κεφάλια κριῶν με τὰ κέρατα τους. Δίπλα στοῦς σκελετοῦς αὐτοῦς βρεθῆκανε λόγχες και φαρέτρες βελῶν με σιδηρᾶς αἰχμᾶς.

Ἡ τῶς; Αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Βιέννης; κατέχει ἕνα φύλλο καρτί μῆκου; 21 ἐκ μ. και πλάτους 16, στὸ ὁποῖο ἔχουν ἀντιγραφεῖ τὰ ἔξῃ; βιβλί; τῆς Γραφῆς; Ἡ Ρουθ, γερμανικά, ὁ Ἐκκλησιαστή; ἑβραϊκά, τὸ Ἄσμα Ἀσματων, χαλδαικά, ἡ Ἐσθη ἄραβικά και τὸ Δευτερονόμιο, γαλλικά. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἔχουν γραφῆ τόσο καθαρά ὅστε μπορεῖ κανείς νὰ τὰ διαβάσῃ και χωρὶς μικροσκοπίου. Ὁ Σουλλετικῆς

ΔΕΡΜΟΤΩΦ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

"Οταν σὲ θλιβερέ; στιγμῆς μου θλίβει τὴν ψυχὴ Ἡ πίκρα και μου τὴ μαραίνει, Μιά μυστικὴ μου ἔρχεται στὸ στόμα προσευχῆ, Μιά προσευχὴ λησμονημένη.

"Ἐχει αὐτὴ ἡ προσευχὴ δύναμι μυστικὴ Πού βίλασμο στὴ θλίψη χύνει Και μιά ἅγια κι' άγνοωσση στὸν κόσμιο μουτικὴ Κάθε τῆς λόγο ἄγιο λαμπρύνει.

Σάν βάρος ἀπ' τὰ στήθη μου μου φεύγει τρομερό, Ἡ ἄπιστία ὄπου κάθε πόθο σβύνει, Κι' ἡ πίστις πάλι ἔρχεται με δάκρυ και σταυρό Και ξαναφέρει τῆς ψυχῆς μου τὴ γαλήνη. (Μετάρφρασις) Θεοδ. Βελβλιανιτικῆς